

DE TAS

Een klassieke dokterstas, of toch een hipper variant? Als huisarts heb je steeds meer te kiezen. Wat zegt de tas eigenlijk over de dokter? En wat zit er in die tas? Huisarts Linda Tenniglo liet collega's meestemmen over de details van haar tas.

TEKST: BERBER BIJMA / FOTO: JEROEN JAZET

'Het is alsof je met een nieuwe jas op stap gaat, maar dan al 4 jaar'

Wie? Linda Tenniglo (32)

Huisarts sinds 2024

Hoe en waar? Waarnemend huisarts in Deventer

Toen ik op de afdeling gynaecologie werkte, kwam de eerstelijns verloskundige regelmatig binnen met haar mooie tas. Ik wist toen al: als ik huisarts word, wil ik ook zo'n tas. Het was een tas waarvan je de kleuren en diverse details zelf kunt kiezen, van een Nederlandse ontwerpster die in Spanje woont en samenwerkt met Spaanse vrouwen.

Het is leuk als je alles zelf mag kiezen, maar ook lastig. Vooral de kleuren vond ik moeilijk. De buitenkant is klassiek geworden in twee kleuren bruin, de binnenkant geel. Dat ziet er professioneel uit en toch nét een beetje gek. Daar hou ik van. Ik heb lang getwijfeld over het panterprintje aan de bovenkant. Ik wist niet of ik het durfde. Toen ik hoorde dat ik was aangenomen op de huisartsenopleiding, werkte ik op de SEH. Daar heb ik een soort stemming gehouden onder de 15 verpleegkundigen en 10 artsen die er werkten: wel of geen panterprint? Zij stemden vóór. Ik ben er nog steeds heel blij mee. Ik vind het leuk om met deze tas op stap te gaan. Het is alsof je een nieuwe jas hebt – maar dan al 4 jaar.

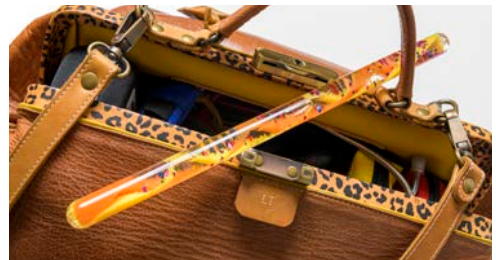
Binnenin heb ik gekozen voor veel vakken en daarbinnen heb ik ook nog eens diverse tasjes. Dat werkt het best voor iemand met zo'n chaosoofd als ik, haha! En toch heeft het alsnog iets van een damestas waarin alles door elkaar ligt. Een vriendin van mij, die heel gestructureerd is, zegt zo nu en dan: 'Kom eens hier met die tas'. En dan ruimt ze 'm helemaal op.' ¶

EEN BLIK IN JOUW TAS?

Wil je vertellen over jouw dokterstas? Meld je aan voor deze rubriek via dedokter@lhv.nl met in de titel 'dokterstas'.

Hoe meer ervaring je opdoet, hoe lichter je dokterstas wordt, denk ik. Er zal de komende jaren vast wel wat uitgaan. Maar dit reanimatiemasker blijft er voorlopig in. Ik heb het al een keer moeten gebruiken bij een patiënt thuis en was heel blij dat ik het had. Het was een heftige situatie, maar als je doet wat je kunt en moet doen in zo'n situatie, hou je er geen naar gevoel aan over.

Het idee is gejat van een andere huisarts: een toverstafje om kinderen af te leiden als ik ze onderzoek. Het werkt heel goed bij kinderen tussen de 2 en 5 jaar. Vaak geef ik het stokje aan de moeder of een ouder broertje of zusje. Er zit een vloeistof in die heen en weer gaat – dat trekt echt hun aandacht wel even.

Ik heb een keer tijdens een visite een pessarium verwisseld zonder dat ik glijmiddel mee had. Dat was niet fijn. Dit potje blijft dus nog wel even in de tas zitten. Het protocollenboekje voor huisartsen hou ik er voorlopig ook in. Die van het ziekenhuis gaat er vast een keer uit, want wanneer heb ik nou een ic-protocol nodig? Het geeft me toch een soort zekerheid én het is een goede herinnering aan mijn ziekenhuistijd. Er staan ook opmerkingen van collega's bijgeschreven, dus ik zal 'm sowieso nooit weggooiden.